

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

HẠNH PHÚC MỎNG HƠN TỜ...

(Trích Viết Cho Người “Đã Chết”)
(Tâm bút).

*/ (Bài tặng riêng Túy Tâm và Lửa).

I.

*/ Chủ nhật Nov. 27/2016

Trúc đưa tôi ra phi trường San Francisco lúc 4:00 chiều.

Một chuyến đi mới bắt đầu.

Rõ ràng trong tôi không có chút xíu nhỏ nào vui thú như mọi lần đi trước.

Chuyện nhà, chuyện người đeo đẳng bấy lâu, nay hiện rõ trong óc hơn lúc nào khi ngồi bên ngoài phi trường hút thuốc, nhìn San Francisco sáng ánh đèn từ xa, nhìn các chiếc xe hành khách đến và đi trong tâm trạng vô cùng lơ lửng.

Quả thật là tôi "đang chết". Cái đam mê ra đi của thời cũ đã hoàn toàn biến mất. Tưởng là chạy trốn một nỗi gì đeo nặng trái tim, không ngờ điều ấy càng thêm đè nặng.

Nhưng là "cái gì?"

Tôi không thể rõ.

Chỉ biết một điều, cả tâm hồn và thân xác đều như bị trói chặt đến không thể nào gỡ được. Một ý nghĩ quay cuồng trong óc những ngày trước và cả buổi hôm nay: *"Chưa ra đi mà đã thấy vô cùng buồn nản khi nghĩ đến ngày trở về vài tháng sau đây."*

Những hôm cuối còn ở Mỹ, khi ngồi vào đàn dạy cho các đứa học trò bản Silent Night, thấy chớm lên một chút rất nhỏ nổi rộn rã theo không khí của đêm Noel ở quán café Dalat đang chờ đợi bước chân tôi và mười ngón tay anh Ngọc... Nhưng rồi chút rất nhỏ này cũng vụt biến tan rất chóng!

Suốt trên chuyến bay 16 giờ, nhờ cuốn The Ballade of the Sad Café của Carson Mc Cullers mà giúp qua phần nào sự trống vắng nội tâm. (Định, bao giờ tâm tư lắng đọng, sẽ ngồi xuống bàn dịch nó sang tiếng Việt).

[]

*/ Sài Gòn, thứ Ba, 29/11/2016.

Về đến Sài Gòn lúc 11:00 sáng. Nghe tiếng gọi của Túy Tâm trong số hành khách đi đón, lại thấy chị Thanh Phương chạy đến ôm chầm, rồi Ngọc Tú... Cũng thoáng vui. Nhưng chỉ thế!

Căn phòng trong Vina Terrace Hotel số 33-35 góc Lê Anh Xuân & Lê Thánh Tôn rất được ưng ý, ngay trung tâm quận I, qua lan kính nhìn xuống thấy hai góc phố với cái quán café đông khách.

Một hàng me cao ngăn cách phòng tôi và quán đối diện.

Ký ức nhói lên theo hình ảnh các hàng me trong trường Nhạc thời còn đi học, các hàng me trên các phố Sài Gòn những ngày vẫn đi cạnh cái dáng cao gầy nhẹ nhõm của Nguyễn thuở tháng 11/1975.

Mấy mươi năm trôi qua cái vèo như một lần chớp mắt!

Sài Gòn bây giờ không phải là "của tôi". Một nỗi nhói đau mơ hồ ngập tràn thân thể.

Tự hỏi, tôi đang "đi tìm" hay đang "chạy trốn" điều gì?

Không có câu trả lời. Mịt mù đầu óc.

Buổi chiều cùng Túy Tâm và chị Thanh Phương đến thăm anh Văn Quang, lại gặp cả chị nhà văn Nguyễn Thị Thụy Vũ.

Đây là lần thứ hai tôi trực tiếp chuyện trò với anh Văn Quang kể từ lần đầu 14/8/2003 cùng MPK đến thăm anh ngay buổi sáng trước khi về Mỹ.

Tình cảm dành cho anh chỉ là "quý mến" và "kính trọng".

Dù vậy, cuộc chuyện trò vẫn sống động giữa ba nhà văn thuộc hai thế hệ trước-sau nhưng có cùng điểm chung "xuất thân từ Miền Nam".

Ngồi nhìn khuôn dáng ốm gầy hư hao của con người từng nổi tiếng tao nhã trong Tình trường và chón ăn chơi một thuở, tôi nghe có chút gì vừa "xót xa" pha lẫn "e dè" dấy lên trong óc. (Điều này do từ "*sự giáo dục lễ nghĩa, tôn ti trật tự*" căn bản trong gia đình mà có.)

+ E dè trong ý tưởng:

"*Nếu lùi lại khi vừa lớn, đọc họ, nghe về tầm tiếng họ, hẳn không bao giờ ngờ có ngày hôm nay được ngồi trò chuyện ngang hàng với họ.*"

+ Xót xa?

“Thời gian làm tàn phai tất cả, lớp sóng sau xô về phủ kín và đẩy lùi lớp sóng trước. Hai nhà văn nổi tiếng một thời đang ngồi trước mặt với hai xác thân tàn tạ và hai cảnh sống êm đềm vừa phải, bằng lòng và an phận với một mái gia đình NHƯ tất cả các con người bình thường nhất ở thế gian!”

Trở về khách sạn, nhận liền lá thư và tấm ảnh chụp của anh Văn Quang với câu ghi:

"Cảm ơn chị Bông Giấy đã đến thăm, lâu lắm mới gặp bạn bè xưa. Thế là may mắn và mãi nguyện rồi. Gửi chị tấm ảnh hôm nay 29 tháng 11-2016 ở nhà tôi.

Văn Quang"

[]

(...)

*/ Dalat, thứ Ba Dec. 13/2016.

Cùng Minh Hoa, Tâm và Lửa đạp xe đò Thành Bưởi lên Dalat trong ý định nhờ cả hai đứng ra quản lý quán café sắp khai trương. Ngang qua Bảo Lộc, gọi anh Ngọc xin anh đến tập ít hôm ngay quán. Anh nhận lời sốt sắng.

Đến Dalat, ướt át buồn thiu, vậy mà đã thấy anh có mặt chờ ở cửa quán trên đường Bùi Thị Xuân rồi!

Dọn dẹp, lên phím, so giây... tâm trạng chẳng chút hứng khởi (KHÔNG giống như dạo nghỉ hè vài tháng trước cũng ngay chính nơi này, ít nhất chẳng mặn mà lắm với những ước vọng vẽ vờ của Giang thì cũng không hoàn toàn phản đối).

Đêm, trời mưa rả rích. Tuyên giao căn nhà ba tầng trên đường Mai Hắc Đế cho cả bọn 4 người chúng tôi trú tạm. Anh cũng xin một chỗ qua đêm, ngày mai tranh thủ thời gian cùng tập dượt tiếp.

Có chuyện thế này:

Khi phân chia xem ai ngủ đâu, thì biết tính tôi vốn sợ ma, Tâm đề nghị Minh Hoa ngủ cùng phòng với tôi, hai mẹ con Tâm một phòng, anh Ngọc một phòng. Tức thì anh kêu lớn:

“Sao lại chia yên rẽ thúy vợ chồng tôi như vậy? Vợ tôi thì phải ngủ chung với tôi chứ!”

Mọi người cả cười, còn tôi thấy dội lên trong tim sự rung động nhẹ khi nghe hai chữ “vợ tôi” bật khỏi môi anh.

Thế là căn phòng lâu một được giao cho hai chúng tôi.

Dưới làn chăn ấm, anh nói khẽ:

“Anh không bao giờ ngờ còn có lần được ôm tấm thân bé nhỏ của em vào ngực.”

Cảm giác thật kỳ quặc, vừa xa lạ và cũng vừa gần gũi...

[]

Kế hoạch khai trương và thực hiện quán café bị hỏng do rất nhiều lẽ

(... TTBG lược bỏ)

... vì vậy rõ ràng là xa vời với ước vọng khiêm nhường lúc ban đầu của tôi:
“Tạo dựng một cái tổ nhỏ nhỏ cho con chim di bay về mỗi khi mỗi cánh.”

Tôi biết “ý định thôi lui” của mình đã làm cho cả anh Ngọc lẫn Giang thất vọng, nhưng cũng không thể làm khác.
 Nếu phân tích kỹ, có lẽ cũng tìm ra đầu mối mọi gúc mắc:

2/ Giang đã quen với lối “đi ngang về tắt” của người trong nước khi giao dịch với chính quyền, điều rất không hợp với cá chất thẳng thắn trong tôi.

3/ Căn nhà lớn của gia đình Giang, phía sau là quán café, đang rao bán.

4/ Hiệp, chồng Giang chỉ muốn thành lập quán ở Nha Trang để vợ chồng con cái không phân tán.

*

**

II.

Vậy là di chuyển cây đàn dương cầm về căn nhà đường Mai Hắc Đế để tiện việc tập dượt cho cả hai người nhạc sĩ, đợi chờ một cơ hội khác.

Từ nơi đây “một cuộc nghỉ vacance” hai tuần được bắt đầu cho “một gia đình” bốn người, mỗi người đều mang riêng lẽ trong tim mình một nỗi cô đơn!

+ Những sáng nắm tay anh cùng nhau leo dốc, đi mua mắm tôm cà pháo nơi cái chợ xép ở đầu cây xăng Mai Hắc Đế; trở về, trong căn bếp ấm, anh ngồi hút thuốc, Lửa nhật rau, còn tôi vừa phụ Tâm nấu ăn vừa đổi trao với anh những câu chuyện. (Những câu chuyện không sôi nổi như thời 42 năm trước, mà, từ mỗi phía -nhất là từ tôi- chỉ “lắng tai” nhiều hơn “nói”).

+ Những buổi trưa anh nằm trên phòng, nghe tiếng violon (âm thanh bật tuôn dễ dàng trên đầu ngón làm căn nhà nồng ấm, “*giọng đàn em quyến rũ quá, anh chịu không nổi*”) đến phải trò xuống ngồi vào piano.

Thế là từ chiều sang tối, Blue Sky, Jalousie, Uno, Je Sais, Chanson d’Orphée, Histoire d’un Amour, Adios Pampa Mia ngay cả Bóng Cây Konia, Phôi Pha, Ngâm Ngùi... cùng trở về hiện diện. Hai giọng âm thanh cuộn nhau tha thiết.

Quả là tuyệt vời trong cái thế giới kỳ ảo và mong manh ấy!

Tôi quên hết nước Mỹ với những ưu phiền chồng chất, quên toàn thể cái gì “không thuộc về” vũng không gian xinh xắn của căn nhà nằm trên đường Mai Hắc Đế bây giờ.

Hạnh phúc rõ ràng chan chứa cho cả bốn tâm hồn từng nếm trải quá nhiều thống khổ. Âm Nhạc thật sự có uy quyền thần diệu. Những con người “không đất bám rễ” cùng cảm nghe hứng thú trên từng chút chia sẻ niềm vui với nhau trong một nơi chốn tạm bợ. Nhịp đập trái tim tôi đều hòa hơn theo những gì đang thụ hưởng ở Dalat hôm nay.

*/ Có một buổi chiều ngồi uống café trong bếp, nói về Âm Nhạc, tôi kể với Tâm:

“Sau khi tốt nghiệp trường Nhạc, chị đã từng có nhiều dịp làm việc với các pianistes nổi tiếng của Sài Gòn. Vậy mà không hiểu tại sao lại bỏ hết để ra Nha Trang gặp anh Ngọc, đi vào đời anh bằng Âm Nhạc, chịu đựng đau khổ theo lòng ghen của chị Lan cũng vì Âm Nhạc.

+ Biến cố tháng 4.1975 xảy ra làm chị mất anh, mất Âm Nhạc...

+ Bây giờ 42 năm sau tìm gặp lại anh cũng chỉ vì Âm Nhạc. Đó, phải chăng là định mệnh?”

Túc thì nghe anh nói nhẹ:

“Kiếp nào em đã nợ anh!”

Tôi phá lên cười:

“Có lẽ! Nên bây giờ trả nợ cho anh!”

Rồi tôi phân giải:

“Em nói thật, trong suốt một chuỗi dài Tình trường dang dở, một khi em đã ‘*quay lưng*’ là không bao giờ ‘*quay mặt*’. Nhiều người bảo em tàn nhẫn do từ điếm đó. Chỉ mỗi anh, em không biết tại sao cứ phải đeo hoài ý nghĩ theo anh dù luôn luôn anh vẫn có người đàn bà bên cạnh.”

Anh cúi đầu (như tự nói với chính mình):

“Anh cũng thế. Tâm tư không bao giờ rời được ám ảnh về em trong suốt mấy chục năm.”

*/ Những đêm lạnh trong hai tuần từ Dec. 16 đến ngày sinh nhật 31.12, 2016 đó, đứng áp mặt vào cửa kính, lắng nghe tiếng đàn anh vang dội sau lưng, nhìn ra cả một vùng trời Dalat nhấp nhô ánh đèn nhiều màu sắc trong làn sương mờ đục, tôi bỗng thấy như “đang tìm lại được” cái gì đã mất.

+ Điều này rõ là tuyệt diệu!

+ Một điều mà trong 42 năm qua họa hiếm đôi lần tôi mới “*thấp thoáng mơ hồ nhìn thấy được*” trong giấc ngủ cô đơn.

*

**

III.

Tưởng thế tạm yên. Xong mùa nghỉ sẽ trở về Mỹ, thu xếp chuyện nhà và chuẩn bị tái tạo một quán café khác...
 Nào ngờ một buổi, Tâm từ lâu ba nghe tiếng trò chuyện điện thoại của anh cùng ai đó...

...

(TTBG lược bỏ)

...

Vậy là anh thú nhận tất cả với Tâm về sự săn đuổi ráo riết của cô tình nhân học trò mà anh dính vào từ năm 2000, sau cái chết tự vẫn cuối năm 1998 của mẹ bé Nga.

Thật ! Tôi nghe thất vọng và xa lạ... Trái tim nhạy cảm cơ hồ nhận một vết cứa ngọt lịm của lưỡi dao lame, lần nữa. Linh cảm một điều không suông sẻ... “Dream comes true” là với ai khác chứ chẳng bao giờ cho tôi được. Định mệnh đã thế!

Cái độ hung dữ của cô tình nhân này chẳng kém gì chị Lan mà một lần tôi tận mắt chứng kiến trong mùa nghỉ hè mười năm trước đó...

[Buổi chiều July 17/2006 ở Nha Trang, đang ngồi trong nhà hàng 62 Trần Phú, nhân nhắc về anh Ngọc và Dalat, Quang bật hỏi:

“Tại sao ngày mai mình không kéo nhau lên Dalat thăm anh Ngọc?”

Thấy tôi có ý thối thác, Quang nói:

"Nghĩa tử nghĩa tận. Anh Ngọc đã yếu đi nhiều, chị nên bỏ qua hết đau buồn quá khứ mà đi thăm ảnh một lần, nhớ mai này ảnh nằm xuống cũng không hối tiếc."

Dũng, tay guitare nói phụ theo:

“Đọc Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau của chị, em xúc cảm quá mà sáng tác khúc nhạc này tặng anh chị. Cũng muốn tìm lên Dalat đàn cho ảnh nghe.”

Và Dũng vừa đàn vừa hát lên lời nhạc:

“Yêu là yêu! Thế thôi!

*Phút cuối cuộc đời vẫn nhớ nụ cười
trên môi một người*

*Yêu nhau một thời, xa nhau một đời,
thoáng chút ngậm ngùi*

Yêu em dạ khúc chưa tròn,

tình sâu đậm vắng hoài nhớ âm xưa.

Anh say theo tiếng vĩ cầm,

đàn thu hồn thức tay ngà băng khuâng.

Em tan trong tiếng dương cầm,
 hòa cùng non nước, hợp cùng mây thu.
 Yêu nhau tình ngỡ dài lâu
 Ôi! Tình nghệ sĩ kiếp sau đáp đền
 Yêu là yêu! Thế thôi!
 Biết có một thời xuân xanh rạng ngời
 bên ai tuyệt vời
 Yêu nhau một thời, xa nhau trọn đời,
 giờ thấy bóng ai?
 Yêu là yêu!... Thế thôi!

Vậy là ngay buổi sáng sớm **July 20, 2006**, cả bọn gồm tôi, Quang, Dũng và Đặng Ngọc Long (một người bạn từ Mỹ về, rất ái mộ các nhân vật trong Nhật Nguyệt I) đáp xe đò về Dalat, mua rượu, thức ăn kéo đến thăm anh.

Anh tiếp chúng tôi với vẻ u buồn pha chút lãnh đạm.

Những câu chuyện được đưa ra giữa bàn rượu, Quang kể:

"Anh Ngọc có lẽ không biết em, nhưng em thì biết anh và chị Thu Vân từ khi em còn nhỏ. Bố em là đầu bếp ở Duy Tân dạo đó. Em thường ra phụ việc cho ông, thỉnh thoảng cũng lên đứng nhìn và nghe anh chị đàn."

Quang giới thiệu với anh ngón đàn guitare của Dũng.

Dũng vừa đàn vừa hát lên bản nhạc tôi đã được nghe hôm trước.

Bỗng dưng từ phòng bên kia vang lên tiếng nhạc được mở thật lớn.

Mọi người đắm khựng, Dũng ngừng hát, còn anh khuôn mặt biến sắc, nhưng bảo Dũng:

"Chú Dũng tiếp tục đi. Hay lắm!"

Tiếng động trong phòng bấy giờ trở thành một loạt âm thanh hỗn tạp.

Anh đứng lên, đi vào. Quang bước theo sau. Chờng chốc lát, hai người trở lại bàn rượu.

+(Buổi tối gặp tôi, Quang kể:

"Em thấy một con mặt mày vừa xấu vừa hung tợn, vênh lên ngó anh Ngọc. Anh hỏi: 'Làm cái gì mà kỳ cục thế?' Tức thì nó la lớn những lời tục tũn, vẻ rất mất dạy. Nói thiệt với chị, nếu không có anh Ngọc đứng đó, em đã xáng cho con đó một cái bạt tai rồi!")

Cuộc chuyện trò đàn hát tiếp tục chưa bao lâu thì tiếng ồn ào phòng kia lại vang lên, thêm tiếng đập bàn đập ghế ầm ầm, inh ỏi không chịu nổi.

Mọi người nhìn anh, chờ phản ứng. Nét mặt tiu nghỉu nhưng anh không buồn rời ghế đứng dậy.

Buổi chiều Dalat mưa, ngồi nhìn qua cửa sổ, tôi nhớ lại những mùa hè năm cũ vẫn tìm đến đây uống rượu với anh, có sự hiện diện của anh Triệu Trung Tiên, Quang, Mỹ Vân cùng đám học trò anh đang dạy.

+ *Nhớ cái lần trong năm 2002 sau khi nghe bé Nga kể cho hay chuyện anh dính líu tình cảm với cô học trò hung dữ, một buổi sớm tại căn nhà số 12 đường Nguyễn Tri Phương, vừa đưa tay nhận cốc café anh pha, tôi vừa khẽ khàng bày tỏ:*

"Em không có quyền gì trong đời sống anh hiện tại, nên chỉ dám khuyên anh như với một người bạn: 'Anh làm gì thì làm nhưng nhớ đừng bao giờ làm tổn thương tâm hồn bé Nga'."

+ *Nhớ cái dáng cao gầy (như một cây thông trong bóng đêm nhạt nhòa sương lạnh) đứng cạnh tôi và đám nhỏ chờ chiếc xe đồ Bảy Cao đón về Nha Trang, anh nói: "Cảm ơn em đã đưa bé Nga và Ngọc Sáng đi nghỉ hè thay anh. Anh mang ơn em nhiều thứ, và việc này lại cũng là một món nợ lớn."*

+ *Nhớ lại... nhớ lại... mà thấy lòng buồn bã quá.*

Tôi rời bàn rượu đứng lên, nghiêm trang nói với anh (giữa mọi người):

"Từ ngày 4/5/1975 em bỏ Dalat ra đi, đôi lần mình gặp lại, luôn luôn em chỉ nghe lời anh xin lỗi. Bây giờ mới thật là lời xin lỗi của em. Em xin lỗi anh vì sự bỏ đi ngày đó để đến nỗi đời anh phải đắm chìm vào một cái hố đau khổ tệ hại còn hơn cái cũ. Em xin lỗi anh! Xin anh tha thứ tất cả cho em!"

Và tôi rời căn nhà trong cơn mưa bắt đầu nặng hạt.

Từ buổi chiều trong mùa nghỉ hè 2006 đó cho mãi đến khi bé Nga đột quy qua đời (tháng 2/2012), tôi không còn liên lạc với anh.]

[]

Đêm gần cuối tháng **12.2016** tại căn nhà đường Mai Hắc Đế, trong cuộc rượu ba người, tôi ngồi im trên ghế đàn piano, nhìn ra trời tối, mắt dõi theo những ánh đèn lấp lánh phía xa, cố tránh không để lọt vào tai (những lời Hỏi Đáp giữa anh và Tâm) bằng cách gợi nhớ các mẫu chuyện cũ...

[Một trong những mẫu xảy ra trong mùa hè 2002:

... (TTBG tự ý lược bỏ)...

Tôi chung hững. Và im bật.

Bé Nga láu táu nói thêm:

-Ba có hứa sẽ chia cho bà Hoàng một phần trong di chúc nếu Ba chết. Ba cũng nói với con rằng: “*Trên đời chỉ mỗi cô Thu Vân là thương Ba thật, còn bất cứ ai khác, từ bà Lan, bà Hoàng, ngay cả mẹ con và các anh chị đều chỉ là câu xé thân xác và tiền bạc của Ba.*”

Từ mùa hè ấy, mỗi năm tôi và Âu Cơ đều về Dalat nhưng tránh, không còn muốn cho gặp anh mặt.

+ Chỉ một lần Vân Bích đến kể cho nghe:

“Bố con rất khổ khi vướng vào cô này. Tụi con bắt lực để mặc Bố bị cô ta hành hạ. Ai cũng xa lánh ông vì chuyện đó. Bố mẹ học trò rút con đi hết. Thêm hàng xóm cứ bị làm phiền vì lời kêu cứu của ông. Họ kể rằng, có những khi ông ra đường la lớn: *'Hàng xóm ơi, lại đây cứu tôi! Nó giết tôi chết đây này.'*”

+ Rồi lời kể của bé Nga:

“Ba gửi lời chào Mẹ. Đôi lần ba hỏi con: *Cô Thu Vân lúc này ‘đang đi chơi’ với ai?* Con trả lời: *‘Mẹ đi MỘT MINH với con và chị Âu Cơ.’*”]

Nhưng rồi không được... Những lời đối đáp của Tâm và anh cứ vang lên mồn một.

Tâm đặt câu hỏi:

“Chị Thu Vân đã trở về với ý định cùng anh chơi đàn ở quán café, tại sao anh vẫn còn chưa dứt khoát với cô Hoàng để có thể làm hỏng hết mọi sự? Hẳn anh cũng biết thời buổi này chẳng ai hành động như chị ấy trong việc tìm về bên một người tình cũ đã mấy chục năm xa cách?”

Anh áp úng những lời biện bạch bằng một kiêu phôi bày không rõ rệt.

...

(TTBG lược bỏ)

...

Tôi bắt đầu chú ý lắng tai. Nghe anh nói:

“Mấy chục năm xưa anh không theo chị Thu Vân di tản về Sài Gòn bởi anh biết nếu không có anh thì Chị vẫn đứng vững, nhưng nếu không có anh thì bà Lan và bốn đứa nhỏ sẽ quy. Anh biết Chị vượt trội anh nhiều điểm, mà điểm lớn nhất chính là ý chí và lòng can đảm. Anh không bằng được Chị.”

Đêm Dalat sương mù giăng phủ bên ngoài cửa. Hớp rượu chưa thấm trên đầu lưỡi đã trở thành tia đá lạnh. Tôi nhìn nghiêng anh, thấy vô cùng xa lạ với con người một thuở từng được tôi yêu tha thiết. Lại tự cười mình theo một “*ảo ảnh viễn vông*”!

Tuy nhiên, cũng từ một góc tâm tư ngập tràn sự xa lạ đó bỗng thấy hé ra lòng thương xót, tôi ngậm ngùi cất tiếng:

“Năm xưa em đành đoạn bỏ đi một mình với trái tim bị thương từng hồi rỉ máu; anh ở lại với cái lương tâm trên chị Lan và bốn đứa nhỏ. Nhưng kết quả hiện thấy là gì? Ít ra Vân San cũng có được trong tay hai ba mảnh bằng đại

học, còn bốn đứa con anh, chúng ra sao? Vậy thì chuyện lương tâm có nên đặt ra không khi mình là con người còn có lý trí?”

Anh (và cả Tâm) ngồi im lặng.

Tôi tiếp:

“Đó là chuyện xưa, dù anh có bị chị Lan đày đọa cỡ nào, hay dù anh có yêu em cỡ nào thì anh cũng KHÔNG ĐƯỢC QUYỀN từ bỏ trách nhiệm làm chồng chị Lan và làm cha bốn đứa nhỏ. Còn bây giờ, mọi thứ khác hẳn. Em trở về đây là để cùng anh tìm lại đứa con Âm Nhạc mình đã bỏ mất vì hai chữ Lương Tâm đạo đó chứ nào phải để tranh giành một tình cảm. Mọi thứ là do anh tự liệu. Có điều em phải thú nhận, giờ đây, CHÍNH VÌ tình yêu sâu xa dành cho Âm Nhạc mà em tự biết sẽ KHÓ LÒNG phôi bày cung bậc DƯỚI sức ép theo lòng ghen của một kẻ thứ ba.”

Nói xong, tôi cáo từ lên ngủ trước.

*

* *

IV.

*/ *Những ngày kế tiếp*, thái độ anh trông e dè, gượng nhẹ theo tôi trên từng lời nói, hành động. Mỗi khi từ căn nhà trọ ở đường Nguyễn Du trở lại nhà đường Mai Hắc Đế, anh thường đem theo một túi quà, vài món vật vãnh (y hệt như trong những ngày cũ!)

Dù vậy nơi anh (và cả nơi tôi) KHÔNG còn cái vẻ tươi tỉnh của những ngày đầu gặp lại. Tôi không muốn cầm lên cây violon, và anh cũng chẳng một lần ngỏ ý muốn đệm dương cầm nữa cho tôi. Một bóng mây bắt đầu len vào vùng trời hạnh phúc trong veo của mười ngày trước. Những cú phone Ngọc Sáng gọi anh “báo cáo” sự dọ hỏi của cô Hoàng càng lúc càng thường xuyên hơn.

Trong tôi có hai cảm nghĩ rõ rệt:

1/ Vừa thấy chán chường để muốn buông rơi tất cả.

2/ Vừa thấy “tội nghiệp” để muốn ở lại với anh.

Trên bề ngoài hình thể và cả trên tiếng đàn, rõ ràng là anh hiện thân cho một con người “bình thường” (nếu không muốn dùng chữ “tầm thường”) như mọi người đàn ông tôi vẫn hằng ngày nhìn thấy. Nhưng thật thì từ một góc nhỏ nào trong sâu thẳm trái tim, tôi nghĩ rằng mình HIỂU được nguyên nhân “xa và gần” theo sự u uất của anh.

*/ **Nguyên nhân xa:**

Một buổi tối trong năm 2004, từ San Jose gọi về Dalat với ý định nhờ anh đọc xuống những hợp âm chuẩn xác của bài Blue Sky để Kiều My đệm dương cầm cho tôi, anh sốt sắng đáp lời.

Đến một hồi, từ đầu giây Cali, tôi nghe tiếng phụ nữ la chói lói, nên hỏi:

“Anh có khách?”

Anh không đáp.

Đường giây điện thoại vẫn hoạt động nhưng chẳng còn nghe thêm lời nào nữa.

Sáng kể tiếp, tôi lại gọi về. Bé Nga bắt máy, kể ngay:

“Hôm qua sau khi Mẹ gọi, bà Hoàng nhảy đùng đùng la hét, nắm tóc Ba, cào cấu vào đầu vào cổ. Bà hét to, sao Ba lại có quyền xưng hô ‘anh em’ với Mẹ trước mặt bà.”

Tôi hỏi:

“Rồi con làm gì?”

“Con bỏ vào phòng, có muốn bênh Ba cũng không được, bà dữ lắm, nên mặc kệ chuyện người lớn tự xử với nhau.”

Tôi đâm chung hứng:

“Vậy bây giờ có cô Hoàng ở đó không?”

“Không Mẹ à. Bây giờ ở VN đang là buổi tối, bà đi về nhà bà rồi. Mẹ cứ thoải mái nói chuyện với Ba. Lần sau Mẹ gọi vào giờ này là tốt nhất.”

Trong cái “thoải mái” ấy, tôi nghe anh bộc bạch rất nhiều tâm sự suốt một giờ đồng hồ điện thoại.

Có một câu anh nói:

“Suốt đời anh cứ bị các ‘mụ’ đàn bà phiền nhiễu. Chỉ mỗi mình em, anh rất muốn được làm phiền thì em lại không cho.”

Tôi hỏi khẽ khàng:

“Thật sao? Nhưng ý nghĩa chính xác của câu anh nói là gì?”

Đầu giây kia vọng ra một tiếng thở dài rất rõ:

“Nghĩa rằng, chỉ em là người duy nhất được anh yêu thì em lại bỏ anh mà đi.”

***/ Nguyên nhân gần:**

Một tối cận ngày sinh nhật tôi trong hai tuần lưu lại căn nhà đường Mai Hắc Đế, Ngọc Sáng tìm đến thăm, tường thuật cho anh nghe tình hình mọi sự ở căn nhà Nguyễn Du anh đang thuê trọ.

Sáng nói:

“Con về, thấy bà Hoàng đang ngồi sẵn trong nhà, con thật hết hồn, không hiểu sao bà lọt được vào nhà mình. Chừng mới khám phá ra bà qua hàng xóm hỏi thì người ta đưa chùm chìa khóa Ba gửi. Bà còn biết ba đang ở trên đường Mai Hắc Đế nữa. Tài ghê!”

Cũng đêm đó, Sáng kể rõ ràng cho mọi người nghe tất cả diễn biến hoàn cảnh và tâm lý anh khi bất ngờ nghe tin chết của bé Nga ngày mùng sáu Tết đầu năm 2012.

Trái tim tôi oằn lại, hình dung ngay được nỗi đau khổ tột độ thế nào trong anh trước cái tin dữ ấy.

Sáng nói:

“Bé Nga đột quỵ ở núi Lang Biang, đưa về bệnh xá Lạc Dương thì qua đời. Anh Hiệp và con đã biết tin nhưng giấu không dám cho Ba hay ngay. Nào ngờ với sự thiêng liêng của tình phụ tử, lúc ấy Ba đang ngồi nhậu Tết cùng vài người bạn, bật hét ‘Trời ơi!’. Tiếng hét ấy cho đến bây giờ nhớ lại vẫn còn làm con rúng động.”

Tôi nhìn anh.

Trong bối cảnh âm áp của căn nhà đường Mai Hắc Đế, anh ngồi im nghe những lời Sáng kể, khuôn mặt không chút nào xúc cảm. Trong tim tôi như dường đang có một vết nứt.

Nhớ lại bữa thứ nhì về đây ở, nằm cạnh nhau, nửa đêm bỗng nghe tiếng anh ú ớ. Lay anh dậy thì nghe anh nói:

“Anh vừa trải qua một giấc mơ kinh khủng.”

“Nói cho em nghe đi.”

Giọng anh đứt quãng:

“Có một gia đình gồm hai người đàn bà và một người đàn ông nói tiếng Quảng Ngãi tự động đến xây nhà trên miếng đất căn biệt thự đường Nguyễn Hoàng của anh. Thửa kiện mãi cũng không xong, tụi công an cứ bao che cho chúng. Đến một ngày, thấy tên đàn ông vác xẻng đào đất sát vách nhà mình để làm hồ nuôi cá, anh ra quát mắng, bọn chúng cứ làm ngơ giả điếc. Bực quá, anh cầm cái xẻng đập lên đầu thằng đó. Nó ngã xuống. Thấy nó ngóc lên, anh lấy xẻng đâm nó xuống nước. Khi nó đã chết hẳn, anh mới bắt đầu thấy sợ tụi công an đến bắt. Nhìn quanh không biết trốn nơi đâu... Thế là anh tỉnh dậy, mồ hôi vã ra.”

Tôi lặng im không dám nói lời nào.

Nghe anh thở dài:

“Giấc mơ kinh khủng quá. Cuộc đời anh tàn mạt bởi hai người đàn bà đó.”

Tôi lại càng im thin thít khi trong đầu nhớ lại rõ ràng những lời tâm sự ngày xưa theo nỗi đau khổ vô cùng về người mẹ cờ bạc và chị Lan, người vợ thứ nhất phá sản của anh.

Lại nghe anh nói:

“Chỉ mỗi em và bé Nga là hai người nữ duy nhất anh muốn được ở cạnh bên vĩnh viễn thì không được... Người trước kẻ sau cứ lần lượt bỏ anh mà đi.”

Thêm tiếng thở dài.

Trong đêm có sự hiện diện của Ngọc Sáng, khuôn mặt anh lạnh tanh không biểu lộ chút xúc cảm, nhưng một bàn tay đưa ra gỡ cặp kính đặt xuống bàn, tay còn lại rút khăn mouchoir chấm nhẹ lên hai mắt giọt lệ còn nhấp nháy trong mi.

*
* *

Một kế hoạch di chuyển xuống Nha Trang để “tránh sự săn đuổi của đàn bà” được tức thì đưa ra bàn định.
Tôi tự mỉm cười ! Lịch sử 42 năm xưa đang được lập lại!

Anh xin Sáng chở về nhà lấy ít vật dụng cần thiết. Cả Sáng lẫn tôi và Tâm đều gạt bỏ ý muốn ấy, Sáng nói:
“Ba cần gì thì con về lấy đem qua. Chứ Ba về mà gặp cô Hoàng thì cô không bao giờ buông tha Ba đâu.”

Sự “di tản” được vạch từng bước rõ ràng ngay đêm đó và trong hai ngày kế tiếp có sự tiếp tay của Tâm, Hiệp và Sáng.

Kết quả:

Anh bằng lòng bỏ tất cả Dalat và những sinh hoạt quen thuộc xưa nay để cất bước đi tìm Âm Nhạc với “người con gái gitane năm xưa”.

Cũng ngay đêm **Jan 1.2017**, một giấc mơ khác lại được kể cho tôi nghe vào lúc rạng sáng:

“Anh mơ thấy bé Nga bay lượn khắp nơi trong nhà này, nét mặt tươi cười trông như một thiên thần.”

Tôi nhận xét:

“Như vậy bé Nga hài lòng vì quyết định anh ‘di tản’ theo em xuống Nha Trang.”

□

*Trần Thị Bông Giấy.
(Bài viết xong tại San Jose, giữa tháng Nov. 2017,
sau khi nghe tin Anh qua đời tại Dalat ngày Nov. 2/2017).
[]*